(10.)

ΜΑΚΑΡΟΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ
ΕΝ ΤΗι ΙΑΤΡΙΚΗι

. . . «Όστις ἐμποδίζεται νὰ γνωστοποιῇ τὰ ἀληθῆ του φρονήματα, πρῶτον σιωπᾷ, ἂν εἶναι τίμιος ἄνθρωπος· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ σιωπὴ δὲν τὸν ὠφελεῖ τίποτε, αὐτομολεῖ πρὸς τὴν ὑπόκρισιν, λέγων καὶ κηρύσσων ὅ,τι δὲν φρονεῖ. Ἀφοῦ ἡ τοιαύτη ὑπόκρισις φθείρῃ μεγα μέρος τοῦ ἔθνους, καταντᾷ νὰ μετονομάζεται καὶ Πολιτικὸν ἡ φθορὰ τῶν πολιτῶν· οὐδ' εὑρίσκεις πλέον ἐκεῖ πολίτην ἄξιον νὰ εἴπῃς περὶ αὐτοῦ «ἀνδρὸς τόδ' εἶπας, ἐκλαλεῖν ἅ τις φρονεῖ.»

Ἀδαμάντιος Κοραῆς.

Ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ τῶν λέξεων τούτων τοῦ μεγάλου ἰατροῦ καὶ λογίου Κοραῆ ἐπιθυμῶ νὰ εἴπω: Οὐδεὶς ἰατρός, οὐδεὶς ἄνθρωπος καθ' ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον δύναται νὰ διαψεύσῃ τὴν γνώμην ὅτι ἡ ἰατρικὴ ἡμῶν ὀνοματολογία εἶναι κατὰ μέγα μέρος ἓν διεφθαρμένον, ἀγράμματον, γελοῖον καὶ ἀλλόκοτον παραγλώσσημα καὶ ὅτι ἡ κατάστασις αὕτη θὰ ἐξακολουθήσῃ χειροτερεύουσα ἐφ' ὅσον συγγραφεῖς, μὴ ἔχοντες γνῶσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐξακολουθῶσι πλάττοντες καὶ εἰσάγοντες λέξεις ὑποτιθεμένας ὡς Ἑλληνικὰς ἀλλὰ πράγματα οὔσας πλημμελεῖς, ἀλλοκότους, γελοίας καὶ ἐνίοτε ἀκόσμους. Μὲ τὴν ἰατρικὴν ὀνοματολογίαν τῆς τρεχούσης χρήσεως, ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη, ὑπὸ αὐστηρὰν ἔποψιν λαμβανομένη, οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ σχέσιν.

Ἡ ὀνοματολογία μας χρῄζει μεταρρυθμίσεως καὶ τοιαύτην μεταρρύθμισιν ἐπιθυμῶ νὰ προτείνω. Ἐπιθυμῶ ἐν τούτοις τὸ ἔργον τοῦτο νὰ ἀναληφθῇ καθ' ὃν τρόπον ἄλλοτε καὶ ἡ μεταρρύθμισις τῆς χημικῆς ὀνοματολογίας τοῦ Λαβουαζιέ, ἤτοι δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔργον ἐθνικῆς σημασίας, χάριν τῆς μείζονος τιμῆς τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος.

Οὐδεμίαν σύγχυσιν δύναταί τις νὰ φοβηθῇ ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς ὀρθῶν ἐπιστημονικῶν ὅρων.

A. ROSE.